

Carta al Director

Catholic Church, Rajkot 360001. India.
10 Abril 1974

Al Sr. Director de «Ronsana»
Sta. Eulàlia de Ronsana

Molt estimat Sr. Director: Teniu una bona revista al vostre poble. Jo he vist que altres pobles o viles potser força més grans i probablement més pròspers no han pogut editar mai o no han sabut editar mai una revista d'aquesta qualitat i per tant de temps. Veig que aquesta ja porta el VII any d'existència amb 57 números publicats. Felicitacions.

I primerament vull donar gràcies per publicar cartes, articles i narracions de costums de l'Índia. Sincerament us estic agraït. Que Déu us ho pagui.

I com que sóc missioner i molta gent m'ha dit per què havia vingut a l'Índia a ésser missioner quan fan falta també sacerdots a Espanya, i jo vull fer bé també a la meua terra des de l'Índia, avui penso fer algunes reflexions cristianes, basades en les notícies que he llegit en el número de Ronsana de febrer de 1974, que és l'últim que ha vingut a les meves mans.

I el tema de les reflexions és el següent: **CRISTIANISME**. Veig que a Sta. Eulàlia hi ha molta gent que té ganes de posar el cristianisme al dia. Que tenen ganes de Fe i Renovació. I per això s'organitzen reunions i polèmiques, etc.... que a la gent li agrada tenir actes religiosos com misses per festivitats com la de St. Sebastià, etc...., que es preocupen del nombre de persones que van a missa els diumenges. Que acudeixen a la festa de la benedicció de candeles..., etc., etc. Probablement alguns en veure l'assistència a tals actes es dirà: quin poble més cristià, si en som de bons. Probablement tindran raó. La gent serà bona. Més jo voldria dir: Ja sabem que és ésser bon cristià? Jo veig que si agafo l'Evangeli i miro el que predica Jesucrist no predica reunions ni assistència a missa, etc..., per més bons mitjans que aquests siguin per una bona renovació, que no s'ha de descartar res, més l'essència de la seva predicació era una altra. I em sembla que el Cristianisme té de consistir en l'aplicació a la pràctica d'aquesta predicació del Mestre. Probablement nosaltres hem torçat l'essència del que constitueix la religió. Ésser bon cristià fins avui ha consistit en anar a missa, sagraments, processons i cantar els goigs del Sant Patró, és a dir tota la litúrgia de moda segons l'època. I fins avui quan volem renovació, el tant per cent més gran de renovació se'n va en discussions sobre canvis de cerimònies, d'atuells, de vestits, etc.... i de litúrgia en general. Tot això NO TÉ LA MÉS MÍNIMA IMPORTÀNCIA. No és això cristianisme.

Crist va predicar. Què? Primer: que hem d'estimar a Déu sobre totes les coses, amb tot el cor i amb totes les nostres forces; i a més, que també hi havia un segon manament IGUAL AL PRIMER que és estimar al pròxim com a nosaltres mateixos. En això està basada tota la Llei i tots els Profetes, que volia dir totes les Escriptures. És a dir: TOTA LA RELIGIÓ. I perquè sapiguéssim bé què volia dir l'estimar al pròxim com a nosaltres mateixos, quan parla del moment suprem, del final de l'últim jutjament, és a dir, quan parlava del més essencial de la creació, de tota la humanitat, ja que era el moment de jutjar totes les accions de tots els homes de tot el món, va dir que separaria les ovelles dels cabrits com fa un pastor, és a dir, els bons dels dolents. I el criteri de la dita separació per a obtenir el premi o la condemna seria el següent: Jo tenia fam, set, estava despulat, malalt, pres, caminant, etc.... i m'assistireu o no. I el fer-ho així era fet directament a Crist mateix, o no. De manera que vingué a dir que la religió que ha d'ésser el lligam de l'home amb Déu, que tenia d'ésser el criteri per a la nostra salvació, tenia de consistir en aquest amor al pròxim manifestat amb obres actives i positives. No amb assistència a sermons, ni discussions, ni processons, ni amb moltes candeles als Sants. Amb tot el bo que aquestes cerimònies siguin.

Bé. Els Apòstols que foren els seus deixebles immediats i els que escoltaren la seva paraula, posaren en resum aquest pensament del Mestre. Podien ésser, és veritat, persones tosques, potser sense escola, dures d'entendre el missatge de Crist, tot el que vulgueu, mes també reberen l'Esperit Sant que els feu entendre moltes de les coses que anaven entrant al seu enteniment molt poc a poc. I escrigueren les cartes ecumèniques que tenim, després d'haver-ho entès tot molt bé. I així Sant Jaume digué que la veritable religió immaculada davant de Déu consisteix en socórrer a les vídues i als orfes i als necessitats. Esti-

mava molt al pobre, Sant Jaume. Llegiu com recrimina als que ensabonen als rics i desprecien als pobres. A l'Església no hi ha d'haver distinció deia. I Sant Joan, que fou el més íntim del Mestre, digué que no podíem estimar Déu directament si no estimàvem el proïsme. A Déu no l'havia vist mai ningú. Al proïsme el tenim entre nosaltres. De manera que aquesta és la conclusió, que per estimar Déu HEM D'ESTIMAR EL PROÏSME. ÉS L'ÚNICA MANERA. De manera que qui es cregui que anant a Missa i rebent els sagraments i fins encenen alguna candela i regalant un mantell a la Verge ja és un bon cristià, està completament equivocat.

No, no és culpa de ningú probablement, si no ens n'havíem adonat abans. Potser ningú no ens havia fet aquesta reflexió abans. Ja hem complert per Pasqua, deïem. Que volia dir: ja no tinc cap altre deure a complir aquest any, i era fàcil.

Jo he llegit en la revista que pels nens subnormals l'Ajuntament havia destinat una aportació de 10.000 ptes. «para el actual ejercicio de 1974». Jo m'he dit: No estimeu als pobres dissortats? No és irrisòria una tal quantitat per tot un any? Sens dubte que hi haurà altres «aportaciones» més valuoses, mes tinc els meus dubtes. Aquests pobres neulats haurien d'ésser els fills mimats del poble. Feu que tinguin tot el que calgui, i més que els altres nens del vostre poble que ho tenen tot, fins una salut que dona glòria.

He llegit que per la Campanya Mundial contra la Fam del Món es recolliren en totes les misses 7.740 ptes. He pensat que a Santa Eulàlia hi haurà uns 2.000 habitants, més o menys. Si és així la contribució del poble haurà estat de dues pessetes per habitant. Potser ningú no s'haurà fet mai cap reflexió com les següents:

Es tracta de la Campanya contra la Fam en el Món.

Es moren a l'any de fam o mal nodriment uns 40 milions de persones. A l'Índia uns 6 milions de persones.

Els països del Tercer Món formen les quatre cinquantenes parts de la Terra.

Si molts d'aquests països estan en les circumstàncies de pobresa en que viuen, pot ésser en part per culpa dels nostres països mateixos.

Com puc ajudar a aquests pobres? Són ells Crist mateix?

N'hi ha prou amb donar cinc pessetes?, deu?, cent?, mil? Quant puc donar? Quant gasto en tabac, cervesa i begudes?, excursions i coses inútils? Quant pa es malmat a casa meua i altre menjar que he de llençar a les escombraries? Quant gasto en espectacles? I no he pogut donar ni el que em costa una ampolla de cervesa per ajudar als qui sofreixen fam?

A mi, aquestes 7.740 ptes. em diuen quelcom molt fort:

O bé una inconsciència gran de cristianisme.

O un egoisme molt arrelat, sobretot si els contribuents han estat uns pocs, el qual vol dir que la immensa majoria no ha contribuït amb res.

Podria ésser per part d'alguns una mala voluntat.

Jo m'inclinaria per pensar que és el primer cas: inconsciència o bé ignorància. Que no se'ls fa caure en compte del que això significa. I en totes circumstàncies és lamentable.

Potser a l'hora de la separació de les ovelles dels cabrits, tindrem de mirar amb candela si hem ajudat algun famolenc, sedent, despulat, etc.... si hem fet alguna obra de caritat. Potser llavors sabrem si hem estat cristians o no. Potser sigui veritat que el cristianisme es pot avaluar segons els diners donats en obres de caritat (per suposat que la justícia primer) fetes en favor dels necessitats. No segons la quantitat absoluta donada, sinó segons les possibilitats de cadascú, que Déu ho sap mirar molt bé. Hi havia un fariseu que donava una desena part dels seus guanys al temple. I no li valgué per res. Altres donaven grans quantitats. Una pobra vídua donà una moneda que era la més petita de totes les existents. Mes fou la que donà més, ja que era tot el diner que tenia. Si nosaltres no podem donar ni el que costa una futesa de les més barates, com és una cervesa, un paquet de tabac, etc., a l'any, que poc cristians som. O millor dit, que falsos i equivocats. I molt pitjor si ens tenim per homes bons.

No, no us ho prengueu malament, que jo us he dit això perquè llegint la revista m'ha semblat que hi veia bons desitjos d'una renovació cristiana. I jo també la tinc. Està clar, vosaltres viviu en un país on no hi ha gairebé pobresa. Vosaltres no heu vist la misèria de països com l'Índia, i probablement, ningú no us ha explicat les coses com són. Mes d'avui endavant pot ser que la consciència us faci una mica de pessigolles de protesta quan sentiu parlar d'aquest món on la gent es mor pels carrers, de gana i despulada; i sens dubte que us sentireu amb amor pel proïsme i contribuïreu quelcom més que amb un granet de sorra a destruir aquest espectre de la Fam que encara regna en tantes parts del món.

Molt afectíssim en Crist,

Jaume Travesa, S. J.